

[Gunnar Fog-Petersen.]

vi har fremsat mange Gange gennem mange Aar, men ikke nu, da man ikke paa nuværende Tidspunkt kan sige noget om, hvorledes Fremtidens Forhold i Enkeltheder skal ordnes. Vi finder det imidlertid overflødigt at gaa den Omvej, som Voldgift er i dette Tilfælde, hvor Forligsmandens Forslag er vedtaget af Arbejderne og et betydeligt Tal af Arbejdsgiverne. Vi kan ikke se, hvad der kan vindes ved at gaa denne Omvej, i hvert Tilfælde ikke i de i § 1 omhandlede Tilfælde. Her synes det os, at der ikke er mere at tale om. Forligsmandens Forslag burde være vedtaget og bør nu vedtages. Ogsaa med Hensyn til Slagterikonflikten og de i § 3 omhandlede mulige Stridigheder, som naturligvis, hvis dette Forslag vedtages, og hvis der kommer Konflikter der, vil blive bragt ud af Verden paa samme Maade, kan jeg anbefale det foreliggende Forslag og udtale Haabet om, at Befolkningens almindelige Ønske herom maa gaa i Opfyldelse.

Statsministeren (Stauning): Der er af de ærede Ordførere for Venstre og Konservative gjort Rede for de Synspunkter, som jeg jo kender fra de samme Partier i det andet høje Ting, og for de Ønsker om at skride til saakaldt tvungen Voldgift, som disse Partier har foreslaaet i det andet Ting. Jeg maa sige, at det er vanskeligt at faa Øje paa den Fordel, der skulde være ved at skride til tvungen Voldgift, hvis det ikke er reelle Ændringer i det Tilsagn, Arbejderne har stemt for, man tilstræber. Hvis man ønsker Freden sluttet paa den eneste rimelige Maade, behøver man ikke dette Indgreb i det frie Forhold, som den tvungne Voldgift maa siges at være i langt højere Grad end det Forslag, der er fremsat af Regeringen, hvortil kommer, at det er en ganske unødigt og urimelig Tilsidesættelse af Forligsinstitutionen, som har gjort sin Pligt og har taget Ansvaret med Fremstættelsen af Forslaget, har faaet det vedtaget hos den ene Part og har faaet 41 pCt. af Stemmerne for det hos den anden Part. Det er en ganske urimelig Tilsidesættelse af Forligsinstitutionen derefter at sige, at alt det, I har lavet, smider vi i Papirkurven og sætter nogle helt andre Mennesker til at skønne over det, I nu har skønnet over gennem Maaneder med et uhyre Besvær og under et meget betydeligt Ansvar. Jeg siger, det er en lidet rimelig Fremgangsmaade, og i hvert Fald er det uforstaaeligt, hvilken Begrundelse der kan være for den — der er jo intet sagt i saa Henseende.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) udtalte, at Rigsdagen ikke kan tage Bestemmelse om Enkeltheder — en Udtalelse, jeg ogsaa har hørt i det andet Ting —, og som Vidnesbyrd om Urimeligheden nævnte det ærede Medlem noget, der staaer om Dyr lægerne i Bilag 2 til Lovforslaget, det Bilag, der angaar Overenskomsten i Slagterikonflikten; der staaer her, at „Vægtgrænsen for Kalve og Kreaturer er den samme, som er fastsat for Dyr lægerne“, og det forstaaer jeg nu meget godt, idet Forholdet naturligvis er det, at Dyr lægerne faar Betaling efter Vægt, og det skal Arbejderne have for Fremtiden i samme Forhold som Dyr lægerne. Det er den Slags Enkeltheder, som jeg antager, man kan se bort fra, saa hvis det er den eneste Indvending, vil det være forholdsvis let for det høje Landsting at klare Sagen, og saa skal jeg i øvrigt i Løbet af en Times Tid faa klaret dette Forhold, hvis der skulde være nogen Tvivl. Jeg forstod nu ogsaa, at det blot var et Eksempel paa, hvor svært det vil være, og jeg erkender, at det naturligvis ikke er muligt for Rigsdagen i alle Enkeltheder at skønne over og afgøre, om 2 Øre er et passende Tillæg til en Time-løn paa 84 Øre, eller om Tillægget muligvis skal være 3 eller 5 Øre — jeg er tilbøjelig til at tro, at der i Regelen burde være meget større Tillæg, end der her er sat op for de smaa Lønninger. Men altsaa, det kan heller ikke være Rigsdagens Opgave, og netop derfor har jeg tilsigtet at lette Opgaven ved at foreslaa, at Forligsforslaget gøres til den egentlige Lov; derved bevares Ansvaret for, hvad der er lavet, hos den, der har mæglet og ført Forhandlingerne med Parterne og paataget sig Ansvaret for Forslagets Indhold.

Nu fremstillede det ærede 4de Medlem for 2den Kreds det jo, som om dette Forslag var den ene Parts Forslag. Det er ikke nogen af Parternes Forslag, det er Forligsinstitutionens Forslag; det har faaet Stemmer for og Stemmer imod i begge Lejre, og det har givet Indrømmelser til begge Parter, meget vidtgaaende Indrømmelser til Arbejdsgiverne, langt videre, end jeg vilde have gjort i Forligsmandens Sted, og Indrømmelser til Arbejderne paa de laveste Lønninger. Det er ikke nogen af Parternes Forslag, men det er den af Staten udnævnte Forligsinstitutions Forslag, et Forslag, der altsaa har haft den Skæbne at blive vedtaget af Arbejderne og forkastet af Arbejdsgiverne, hvilket er sket med Forligsforslag tidligere, og det eneste rimelige var maaske i første Omgang at